Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
TAMARY ĆAPETA
přednesené dne 21. března 2024[1]

Věc C-494/22 P

Evropská komise
proti

České republice

„Kasační opravný prostředek – Vlastní zdroje Evropské unie – Cla – Povinnosti členských států – Vyplacení částek odpovídajících nevybraným vlastním zdrojům Evropské komisi – Vyšetřování obcházení antidumpingových cel u kapesních zapalovačů z Laosu – Zpráva z mise Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) – Žaloba založená na bezdůvodném obohacení – Články 268 a 340 SFEU“

I. Úvod

1. Do třetice všeho dobrého, jak se říká.

2. Projednávaná věc je již třetím případem, kdy se Česká republika snaží předložit unijním soudům spor s Evropskou komisí týkající se povinnosti poukázat vlastní zdroje Unie. Předtím se tento členský stát pokoušel podat nejprve žalobu na neplatnost na základě článku 263 SFEU (s cílem napadnout dopis Komise požadující zaplacení)[2] a poté žalobu na nečinnost na základě článku 265 SFEU (z důvodu, že Komise proti ní nezahájila řízení pro porušení povinnosti)[3].

3. V přelomovém rozsudku ve věci Česká republika v. Komise[4] totiž Soudní dvůr rozhodl, že členský stát v případě neshody s Komisí ohledně jeho povinností v oblasti vlastních zdrojů nemůže podat žalobu na neplatnost ani nemůže mít Komise povinnost podat žalobu pro nesplnění povinnosti. Naproti tomu členský stát může požadovat vydání bezdůvodného obohacení Unie, a podat za tím účelem k Tribunálu žalobu.

[1] – Původní jazyk: angličtina.

[2] – Viz usnesení ze dne 28. června 2018, Česká republika v. Komise (T-147/15, nezveřejněné, EU:T:2018:395), v němž Tribunál shledal tuto žalobu nepřípustnou; v řízení o kasačním opravném prostředku bylo potvrzeno rozsudkem ze dne 9. července 2020, Česká republika v. Komise (C-575/18 P, EU:C:2020:530).

[3] – Viz usnesení ze dne 30. září 2020 ve věci Česká republika v. Komise (T-13/19, nezveřejněné, EU:T:2020:455), v níž Česká republika vzala tuto žalobu zpět.

[4] – Viz rozsudek ze dne 9. července 2020 (C-575/18 P, EU:C:2020:530, body 52 až 84).

4. V praxi tedy členský stát musí poukázat spornou částku vlastních zdrojů Unie na účet Komise, aby nemusel platit úroky z prodlení v případě, že nebude mít ve sporu úspěch. Členský stát poté může prostřednictvím žaloby založené na bezdůvodném obohacení Unie prokázat, že Komise požádala o vrácení této částky neprávem.

5. Česká republika právě takto postupovala. Nyní, když byla tato procesní překážka překonána, se Soudní dvůr v řízení o kasačním opravném prostředku zabývá meritorní otázkou, zda tento členský stát nebo Komise správně chápaly unijní rozpočtová pravidla.

6. Rozsudkem Tribunálu ze dne 11. května 2022, Česká republika v. Komise (T-151/20, EU:T:2022:281; dále jen „napadený rozsudek“), Tribunál částečně vyhověl žalobě České republiky na vydání bezdůvodného obohacení. Tribunál v podstatě rozhodl, že Česká republika může být zproštěna své povinnosti zaplatit určité částky vlastních zdrojů, u nichž se ukázalo, že je nebylo možné vybrat, a že byla oprávněna před přijetím opatření nezbytných k zapsání těchto částek na příslušné účty vyčkat na zaslání zprávy z mise Evropským úřadem pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“) [5].

7. V rámci kasačního opravného prostředku Komise tvrdí, že Česká republika byla podle unijního práva povinna zaplatit celou spornou částku a že nedošlo k bezdůvodnému obohacení Unie.

8. Projednávaná věc tedy vyvolává důležité principiální a praktické otázky týkající se povinností, které pro členské státy vyplývají z unijního práva v oblasti vlastních zdrojů. Hlavní otázky jsou v podstatě dvě. První z nich se týká výkladu relevantního unijního práva za účelem určení, zda opožděné zaúčtování členským státem brání tomu, aby byl tento členský stát zproštěn povinnosti poskytnout vlastní zdroje. Druhá otázka se týká toho, zda Česká republika za specifických okolností projednávané věci opožděně stanovila a zapsala nároky Unie, neboť vyčkávala na zprávu OLAF z mise.

II. Kontext

A. Systém vlastních zdrojů Unie a relevantní unijní právo

9. Evropská unie se opírá o vyrovnaný rozpočet, který je financován především z vlastních zdrojů. Vlastními zdroji Unie jsou především příjmy, které plynou do rozpočtu Unie automaticky, bez nutnosti jakéhokoli následného rozhodnutí orgánů členských států [6].

[5] – OLAF je útvarem neboli oddělením Komise. Byl zřízen v roce 1999 za účelem posílení boje proti podvodům a jiným protiprávním činnostem poškozujícím finanční zájmy Evropské unie. Viz zejména články 1 a 2, jakož i body 1 až 4 odůvodnění rozhodnutí Komise 1999/352/ES, ESUO, Euratom ze dne 28. dubna 1999 o zřízení Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) (Úř. věst. 1999, L 136, s. 20; Zvl. vyd. 01/03, s. 110).

[6] – Evropská komise, *European Union Public Finance*, 4. vydání, Úřad pro úřední tisky Evropských společenství, Lucemburk, 2008, s. 135.

10. Existuje několik druhů vlastních zdrojů Unie, včetně tradičních vlastních zdrojů (dále jen „TVZ“), které představují zejména cla na výrobky dovážené ze třetích zemí[7]. TVZ jsou přímým zdrojem příjmů Evropské unie, který není závislý na příspěvcích členských států[8]. Jsou v plném rozsahu vymezeny unijním normotvůrcem[9] a členské státy pouze plní povinnosti v oblasti jejich výběru a převodu[10].

11. Evropská unie však nemá vlastní výběrčí daní, a tudíž musí členské státy vybírat cla a odvádět je („poskytnout je“ v terminologii unijních právních předpisů) do rozpočtu Unie tak, že je uloží na účet vedený na jméno Komise (přičemž si mohou ponechat určité procento na náklady spojené s výběrem).

12. Stručně řečeno, TVZ jsou tedy peníze Unie, ale Evropská unie se musí pro jejich získání spolehnout na členské státy.

13. Systém vlastních zdrojů Unie se proto řídí zvláštním unijním právním rámcem[11], který je jádrem projednávané věci. V tomto systému nemají členské státy žádný prostor pro uvážení a musí poskytovat vlastní zdroje v souladu s pravidly (včetně lhůt) stanovenými právními předpisy Unie v oblasti vlastních zdrojů[12].

14. V projednávané věci jsou relevantní rozhodnutí 2000/597[13] a 2007/436[14], jakož i nařízení č. 1150/2000[15].

[7] – Dalšími kategoriemi vlastních zdrojů Unie jsou kategorie založené na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), na hrubém národním důchodu (dále jen „HND“) a na nerecyklovaných plastových obalových odpadech (zdroj zavedený v roce 2021).

[8] – TVZ představovaly v roce 2022 přibližně 16 % příjmů z vlastních zdrojů v hodnotě 23,5 miliardy eur. Viz sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě a Účetnímu dvoru: Konsolidovaná roční účetní závěrka Evropské unie za rozpočtový rok 2022, COM(2023) 391 final, 28. června 2023, bod 5.1, s. 25 a bod 3.6.1, s. 149.

[9] – Od rozhodnutí Rady 70/243/ESUO, EHS, Euratom ze dne 21. dubna 1970 o nahrazení finančních příspěvků členských států vlastními zdroji Společenství (Úř. věst. 1970, L 94, s. 19) (*neoficiální překlad*).

[10] – Viz stanovisko generálního advokáta L. A. Geelhoeda ve věci Komise v. Dánsko (C-392/02, EU:C:2005:142, bod 11). Viz rovněž stanovisko generálního advokáta D. Ruiz-Jaraba Colomera ve věci Komise v. Finsko (C-284/05, C-294/05, C-372/05, C-387/05, C-409/05, C-461/05 a C-239/06, EU:C:2009:67, bod 72, poznámka pod čarou 39), v němž se uvádí, že cla jsou „[z]ahrnut[a] pod názorn[ým] označení[m] ‚tradiční‘ nebo ‚svou povahou‘ vlastní zdroje, protože jejich výběr závisí výlučně na politikách [Unie,] a nikoli na vůli [členských] států“.

[11] – V průběhu let přijala Rada rozhodnutí, kterými se stanoví systém vlastních zdrojů, jež na základě nynějšího čl. 311 třetího pododstavce SFEU schvalují členské státy v souladu se svými ústavními předpisy. Tato rozhodnutí jsou prováděna nařízeními, která přijímá Rada se souhlasem Evropského parlamentu na základě čl. 311 čtvrtého pododstavce SFEU nebo po konzultaci s Parlamentem a Evropským účetním dvorem na základě čl. 322 odst. 2 SFEU.

[12] – V rozsudcích ze dne 9. července 2020, Česká republika v. Komise (C-575/18 P, EU:C:2020:530, bod 62), a ze dne 8. března 2022, Komise v. Spojené království (Boj proti podvodům s podhodnocováním) (C-213/19, EU:C:2022:167, bod 345), Soudní dvůr zdůraznil, že správa systému vlastních zdrojů Unie je svěřena členským státům a že povinnosti vybrat, stanovit a poskytnout vlastní zdroje platí přímo pro členské státy na základě právních předpisů Unie v oblasti vlastních zdrojů.

[13] – Rozhodnutí Rady 2000/597/ES, Euratom ze dne 29. září 2000 o systému vlastních zdrojů Evropských společenství (Úř. věst. 2000, L 253, s. 42; Zvl. vyd. 01/03, s. 200).

[14] – Rozhodnutí Rady 2007/436/ES, Euratom ze dne 7. června 2007 o systému vlastních zdrojů Evropských společenství (Úř. věst. 2007, L 163, s. 17).

[15] – Nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1150/2000 ze dne 22. května 2000, kterým se provádí [rozhodnutí 2007/436] o systému vlastních zdrojů Společenství (Úř. věst. 2000, L 130, s. 1; Zvl. vyd. 01/03, s. 169), ve znění nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2028/2004 ze dne 16. listopadu 2004 (Úř. věst. 2004, L 352, s. 1) a nařízení Rady (ES, Euratom) č. 105/2009 ze dne 26. ledna 2009 (Úř. věst. 2009, L 36, s. 1), použitelném v rozhodné době. Nařízení č. 1150/2000 bylo následně zrušeno nařízením Rady (EU, Euratom) č. 609/2014 ze dne 26. května 2014 o metodách a postupu pro poskytování tradičních vlastních zdrojů a vlastních zdrojů z DPH a HND a o opatřeních ke krytí hotovostních nároků (Úř. věst. 2014, L 168, s. 39), naposledy pozměněným nařízením Rady (EU, Euratom) 2022/615 ze dne 5. dubna 2022 s cílem zvýšit předvídatelnost pro členské státy a vyjasnit postupy pro řešení neshod při poskytování tradičních vlastních zdrojů a vlastních zdrojů z DPH a HND (Úř. věst. 2022, L 115, s. 51).

15. Nařízení č. 1150/2000 obsahuje ustanovení o poskytování vlastních zdrojů Komisi. K tomu dochází ve třech fázích. Zaprvé členský stát musí *stanovit unijní nároky*, což je upraveno v článku 2 tohoto nařízení. Zadruhé tento členský stát musí *tyto nároky zaúčtovat* v souladu s jeho článkem 6. Zatřetí podle článků 9 a 10 tohoto nařízení musí členský stát *poskytnout stanovenou částku Komisi* poukázáním částky odpovídající těmto nárokům na účet Komise.

16. Pokud jde o stanovení nároků, čl. 2 odst. 1 nařízení č. 1150/2000 vytváří spojitost s celními předpisy Unie. Toto ustanovení uvádí, že nárok Unie na TVZ se stanoví, „jakmile jsou splněny podmínky stanovené celními předpisy, které se týkají zaúčtování částky nároku a vyrozumění dlužníka“ [16]. Podle čl. 2 odst. 2 tohoto nařízení je dnem stanovení „den zaúčtování podle celních předpisů“.

17. Pokud jde o zaúčtování nároků, čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1150/2000 ukládá členským státům povinnost vést zvláštní účty pro vlastní zdroje [17]. Podle čl. 6 odst. 3 tohoto nařízení musí členské státy ve stanovené lhůtě [18] zaúčtovat TVZ na jeden ze dvou účtů. Ve standardní situaci, a sice pokud vybraly dlužné částky nebo na ně od dlužníka obdržely zajištění, zanesou nárok na standardní účet nazvaný „účet A“. Pokud však částky nebyly od dlužníka vybrány nebo na ně nebylo poskytnuto žádné zajištění, anebo pokud byly proti částkám, na něž bylo poskytnuto zajištění, vzneseny námitky a jejich výše by se mohla změnit, zanesou členské státy nároky Unie na zvláštní účet nazvaný „účet B“.

18. Co se týče poskytnutí vlastních zdrojů Komisi, čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1150/2000 stanoví, že každý členský stát poukáže vlastní zdroje na účet vedený na jméno Komise postupem podle článku 10. Podle čl. 10 odst. 1 tohoto nařízení musí být vlastní zdroje z účtu A po odečtení nákladů spojených s vybíráním připsány na účet Komise ve lhůtě založené na stanovení nároků, kdežto v případě vlastních zdrojů z účtu B musí k zaúčtování dojít ve lhůtě založené na okamžiku, kdy byly nárokované částky uhrazeny. Podle článku 11 tohoto nařízení se v případě jakéhokoli zpoždění v připisování částek na účet Komise zaplatí úroky.

19. Článek 17 odst. 1 nařízení č. 1150/2000 vyžaduje, aby členské státy přijaly „veškerá nezbytná opatření, aby zajistily, že částky odpovídající nárokům stanoveným podle článku 2 budou poskytnuty Komisi tak, jak je stanoveno v tomto nařízení“.

20. Pro nároky zapsané na účet B však čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000, ve znění použitelném v rozhodné době, stanoví, že členské státy „nejsou povinny poskytnout Komisi částky odpovídající stanoveným nárokům, které nemohou být vybrány a) z důvodu vyšší moci nebo b) z jiných důvodů, které jim nemohou být přičítány.“

[16] – Článek 217 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. 1992, L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307, dále jen „celní kodex“), ve znění použitelném v rozhodné době, stanovil: „Celní orgány vypočtou výši dovozního cla nebo vývozního cla vyplývající z celního dluhu […], jakmile mají potřebné údaje, a zapíší ji do účetních dokladů nebo na jiný rovnocenný nosič údajů (zaúčtování).“ Toto nařízení bylo následně zrušeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (Úř. věst. 2013, L 269, s. 1), které v tomto ohledu obsahuje obdobná ustanovení (viz čl. 101 odst. 1 a čl. 104 odst. 1 tohoto nařízení).

[17] – Bod 11 odůvodnění nařízení č. 1150/2000 uvádí: „Je třeba vést zvláštní účty pro dosud neuhrazené nároky. Tyto účty a předkládání čtvrtletních výkazů z nich by měly umožnit Komisi podrobněji sledovat činnost, kterou členské státy vyvíjejí při vybírání vlastních zdrojů, a zejména těch, které jsou ohroženy podvody a nesrovnalostmi.“

[18] – „nejpozději v první pracovní den po 19. dni druhého měsíce následujícího po měsíci, v němž byl nárok stanoven.“

21. Podle čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000 se částky stanovených nároků považují za částky, které nelze vybrat, „nejpozději po uplynutí pěti let ode dne, kdy byla částka stanovena podle článku 2“, nebo v případě odvolání ode dne vydání, oznámení nebo vyhlášení konečného rozhodnutí. Tyto částky, které nelze vybrat, se s konečnou platností odepíší z účtu B [19].

22. V souladu s postupem stanoveným v čl. 17 odst. 3 a 4 nařízení č. 1150/2000 jsou členské státy povinny předat Komisi informace o případech, kdy jsou částky, které nelze vybrat, vyšší než 50 000 eur (často označované jako zprávy o odpisech). Komise poté může sdělit své připomínky, a to s cílem posoudit důvod členského státu pro zproštění povinnosti podle čl. 17 odst. 2, jak se stalo v projednávaném případě.

B. Skutečnosti, které vedly k řízení před Tribunálem

23. Projednávaná věc vyvstala v rámci sporu mezi Českou republikou a Komisí ohledně otázky, zda tento členský stát opožděně stanovil určité částky odpovídající vlastním zdrojům Unie, neboť čekal na informace od úřadu OLAF. Níže je uveden sled událostí, které vedly k projednávané věci.

24. V roce 2001 uložila Evropská unie antidumpingová cla na kapesní zapalovače pocházející z Číny [20]. V důsledku toho docházelo ke snahám o obcházení těchto cel a k pokusům o dovoz zapalovačů do Evropské unie s nepravdivě deklarovaným původem z řady zemí jihovýchodní Asie, včetně Laosu, v rozporu s unijním právem.

25. Baide Lighter Industry (LAO) Co., Ltd. je společnost v Laosu, která do Evropské unie dovážela kapesní zapalovače prostřednictvím své evropské společnosti Baide International (Europe) s.r.o. v Praze (Česká republika). Tyto společnosti budu souhrnně označovat jako „Baide“.

26. Dne 22. března 2006 přijaly české orgány rizikový profil (dále jen „rizikový profil“), což naznačovalo, že existuje důvodné podezření na obcházení celních předpisů v souvislosti s dovozem zapalovačů, a zavedly vnitřní kontroly.

27. Dne 13. dubna 2006 zaslaly české orgány úřadu OLAF dopis, v němž poskytly informace o případech dovozu zapalovačů a poukázaly na podezření na podvody páchané některými společnostmi, včetně společnosti Baide.

28. Dne 28. srpna 2006 zahájily české orgány šetření týkající se společnosti Baide.

29. Dne 2. listopadu 2006 aktualizovaly české orgány rizikový profil.

30. Dne 20. prosince 2006 zahájil OLAF vyšetřování dovozů zapalovačů z Laosu v období od roku 2004 do roku 2006.

31. Dne 30. dubna 2007 přijal OLAF sdělení v rámci vzájemné pomoci, které bylo zasláno členským státům, aby je upozornil na podezření na podvod a požádal o doplňující informace.

[19] – Viz čl. 17 odst. 2 pátý pododstavec nařízení č. 1150/2000.

[20] – Jednalo se o neplnitelné a plnitelné plynové kapesní kamínkové zapalovače. Viz nařízení Rady (ES) č. 1824/2001 ze dne 12. září 2001 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů pocházejících z Čínské lidové republiky a odesílaných nebo pocházejících z Tchaj-wanu (Úř. věst. 2001, L 248, s. 1; Zvl. vyd. 11/38, s. 143).

32. Ve dnech 2. až 26. listopadu 2007 se do Laosu a Thajska vydala mise Unie, aby prošetřila údajné obcházení antidumpingových cel na zapalovače dovážené z Laosu do Evropské unie od roku 2004 do roku 2007 (dále jen „mise“). Tým mise Unie sestával z úředníků OLAF a celních orgánů České republiky, Německa a Spojeného království, tj. tří členských států, které jsou považovány za státy, jichž se tento dovoz týkal především.

33. Během mise členové týmu mise Unie a laoské orgány vypracovali a podepsali dne 15. listopadu 2007 Agreed Joint Minutes (schválený společný protokol, dále jen „společný protokol“)[21]. Tento protokol popisoval kontext a zjištění mise a obsahoval řadu přiložených dokumentů.

34. Společný protokol zejména odkazoval na předběžné šetření provedené laoskými orgány před misí, z něhož vyplynulo, že 96 ze 110 zásilek uvedených na seznamu dovozů do Unie představuje zpětný vývoz dovezených čínských zapalovačů, zatímco zbývajících 14 zásilek tvoří zapalovače pocházející z Laosu. V tomto protokolu byly rovněž zmíněny další informace a dokumentace získané od laoských orgánů a z návštěvy prostor společnosti Baide v Laosu. Společný protokol dále uváděl, že bylo dohodnuto, že laoské orgány provedou další šetření ohledně některých dalších zásilek identifikovaných během mise a tým mise Unie předloží určitým orgánům v Laosu novou žádost o vyhledání celních prohlášení týkajících se všech dotyčných zásilek.

35. Po návratu z mise se OLAF zavázal, že důkazy shromážděné během mise České republice zašle začátkem roku 2008. OLAF svou zprávu, k níž byly důkazy přiloženy, však zaslal se zpožděním.

36. Dne 6. května 2008 ukončila společnost Baide veškerou činnost v České republice.

37. Dne 30. května 2008 přijal OLAF zprávu z mise (dále jen „zpráva z mise OLAF“). Tato zpráva obsahovala shrnutí mise, výsledky a doporučení OLAF a byly k ní přiloženy důkazy shromážděné během mise.

38. Zpráva z mise OLAF zejména shrnula informace obdržené během mise a uváděla, že informace dostupné v Laosu spolu s informacemi poskytnutými členskými státy umožnily OLAF připravit úplnou auditní stopu pro 67 zásilek dovezených do Evropské unie. Tato zpráva obsahovala závěr, že společnost Baide dovážela do Laosu zapalovače z Číny a zpětně je vyvážela přes Thajsko do Evropské unie, čímž obešla antidumpingová cla.

39. Doporučení OLAF v této zprávě v relevantní části uváděla: „Má se za to, že důkazy o čínském původu zjištěné během mise jsou dostačující, aby členské státy zahájily správní řízení o doměření cla“.

40. Dne 9. července 2008 byla České republice doručena zpráva z mise OLAF.

41. Dne 4. srpna 2008 obdržela Česká republika v odpověď na svou žádost české jazykové znění zprávy z mise OLAF.

[21] – Schválený společný protokol, Vientiane, 15. listopadu 2007, „Community Mission of administrative co-operation for the Verification of origin of flint operated lighters exported from Lao P. D. R. to the European Community (Mise Společenství pro správní spolupráci při ověřování původu kamínkových zapalovačů vyvážených z Laoské lidově demokratické republiky do Evropského společenství)“, Laoská lidově demokratická republika, 6. až 16. listopadu 2007.

42. Dne 11. srpna 2008 se konala schůzka českých orgánů ohledně dalších kroků. Téhož dne provedly české orgány šetření v místě sídla společnosti Baide v Praze a zjistily, že tato společnost byla ke dni 6. května 2008 vymazána z obchodního rejstříku a odstěhovala se.

43. Počínaje zářím 2008 podnikly české orgány s malým úspěchem kroky k doměření a vymáhání cla ve 28 případech zapalovačů dovezených společností Baide do České republiky a propuštěných do volného oběhu v období od 26. září 2005 do 1. března 2007.

44. V období od 22. září 2008 do 18. února 2009 stanovila Česká republika clo dlužné společností Baide a zapsala částky odpovídající stanoveným, ale dosud neuhrazeným nárokům v souvislosti s těmito případy na účet B podle čl. 6 odst. 3 písm. b) nařízení č. 1150/2000.

45. Dne 10. prosince 2008 přijal OLAF závěrečnou zprávu o vyšetřování dovozů zapalovačů z Laosu za období od roku 2004 do roku 2006 (dále jen „závěrečná zpráva OLAF“). Tato závěrečná zpráva shrnula kontext a výsledky mise a uvedla právní posouzení a zjištění OLAF.

46. Mezi listopadem 2013 a listopadem 2014 předložila Česká republika Komisi zprávy k 28 případům, v nichž se tento členský stát domníval, že by měl být zproštěn povinnosti poskytnout tyto částky Komisi podle čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000, neboť jejich vybrání bylo nemožné.

47. Po několika výměnách informací zaslala Komise dne 20. ledna 2015 České republice dopis, v němž vyjádřila své stanovisko, že podmínky stanovené v čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000 nejsou u 28 případů splněny. Komise požádala tento členský stát o poukázání částky 53 976 340 Kč (přibližně 2 112 708 eur) na svůj účet.

48. Dne 17. března 2015 odvedla Česká republika po uvedení výhrad na účet Komise 75 % této částky (40 482 255 Kč, tj. přibližně 1 584 531 eur) ponížené o 25 % nákladů spojených s vybíráním [22].

C. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

49. Dne 16. března 2020 podala Česká republika k Tribunálu žalobu založenou na bezdůvodném obohacení Evropské unie, kterou se domáhala vrácení této částky.

50. Belgické království a Polská republika vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci na podporu návrhových žádání České republiky.

51. Napadeným rozsudkem Tribunál žalobě České republiky vyhověl, pokud jde o část této částky.

52. Zaprvé Tribunál rozhodl, že se Česká republika může dovolávat čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000, aby byla zproštěna své povinnosti poskytnout dotčené částky Komisi, a to bez ohledu na to, zda tento členský stát neprovedl včas zápis na účet B v souladu se lhůtami stanovenými v čl. 6 odst. 3 písm. b) tohoto nařízení. Tribunál rovněž konstatoval, že Česká

[22] – Následně dne 22. prosince 2016 uhradila Česká republika Komisi dalších 5 % z této částky, což odpovídalo snížení sazby nákladů na výběr z 25 % na 20 % v důsledku změny příslušné unijní právní úpravy se zpětným účinkem. Česká republika později vzala zpět svá návrhová žádání znějící na vrácení této dodatečné částky, a proto nejsou předmětem tohoto řízení. Viz body 15 a 29 napadeného rozsudku.

republika tento zápis provedla včas, jelikož tyto lhůty musí být počítány ode dne, kdy byly nároky skutečně stanoveny, a nikoli ode dne, ke kterému měly být stanoveny (body 85 až 93 napadeného rozsudku).

53. Zadruhé Tribunál shledal, že Česká republika mohla stanovit clo dlužné společností Baide až po obdržení zprávy z mise OLAF a že tento členský stát nebyl povinen tak učinit po návratu z mise. Tribunál konstatoval, že Česká republika byla oprávněna vyčkat na tuto zprávu, a nikoli žádat o důkazy shromážděné během předchozí mise, jelikož se OLAF zavázal zaslat tyto důkazy začátkem roku 2008, avšak je zaslal se zpožděním, a OLAF měl nejlepší předpoklady k tomu, aby tyto důkazy analyzoval a prověřil (body 94 až 126 napadeného rozsudku).

54. Zatřetí Tribunál rozhodl, že ukončení činnosti společnosti Baide v České republice představuje důvod, který nelze tomuto členskému státu přičítat podle čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000, na jehož základě mohl být tento členský stát zproštěn povinnosti poskytnout sporné částky, neboť na jeho území pak již nemohl být zajištěn žádný majetek (body 127 až 137 napadeného rozsudku).

55. Začtvrté Tribunál shledal, že Česká republika byla podle unijního práva přesto povinna dosáhnout poskytnutí jistoty na antidumpingové clo dlužné společností Baide od okamžiku přijetí rizikového profilu dne 22. března 2006. Na tomto základě dospěl Tribunál k závěru, že se Evropská unie bezdůvodně obohatila v případě 12 z 28 dovozů, které se uskutečnily před tímto datem, nikoli však v případě 16 dovozů, které se uskutečnily později (body 145 až 196 napadeného rozsudku).

D. Řízení před Soudním dvorem

56. Kasačním opravným prostředkem podaným dne 22. července 2022 se Komise domáhá, aby Soudní dvůr zrušil první bod výroku napadeného rozsudku, zamítl žalobu a uložil České republice náhradu nákladů řízení, nebo podpůrně vrátil věc zpět Tribunálu k rozhodnutí o těch částech žalobních důvodů, které dosud nebyly posouzeny, a rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

57. V kasační odpovědi podané dne 8. listopadu 2022 navrhuje Česká republika, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek odmítl jako nepřípustný, nebo podpůrně zamítl jako neopodstatněný a uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

58. Komise předložila dne 13. března 2023 repliku a Česká republika předložila dne 21. dubna 2023 dupliku.

59. Belgické království a Polská republika navrhují, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

60. Rozhodnutím ze dne 13. února 2023 povolil předseda Soudního dvora Nizozemskému království vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání České republiky.

61. Dne 10. ledna 2024 se konalo jednání, na němž byly vyslechnuty řeči Komise, České republiky, jakož i belgické, nizozemské a polské vlády.

III. Analýza

62. Žalobu na vydání bezdůvodného obohacení Evropské unie rozvinul Soudní dvůr v rámci mimosmluvní odpovědnosti Unie [23].

63. Aby Česká republika jako žalobkyně mohla s takovou žalobou uspět, musí předložit důkaz o obohacení Unie bez platného právního důvodu a důkaz o ochuzení České republiky, které s tímto obohacením souvisí [24].

64. V tomto řízení není sporu o tom, že se Evropská unie obohatila o to, o co byla ochuzena Česká republika, neboť tento členský stát odvedl spornou částku vlastních zdrojů Unie, přestože nesouhlasil s Komisí ohledně povinnosti tak učinit. Podstatou sporu v projednávané věci je spíše otázka, zda pro takovou platbu existoval platný právní důvod.

65. Pokud se Česká republika může úspěšně dovolávat čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000, platný právní důvod vyžadující platbu by neexistoval. Evropská unie by se tak bezdůvodně obohatila a musela by dotčenou částku vrátit.

66. Tribunál shledal, že se Česká republika může dovolávat čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000, domáhá-li se vrácení části částky poukázané do rozpočtu Unie.

67. V rámci kasačního opravného prostředku Komise tvrdí, že Česká republika stanovila a zaúčtovala částky pozdě, takže se nemohla dovolávat čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000. Tento členský stát proto nebyl zproštěn povinnosti poskytnout Komisi všechny sporné částky a žádné částky by neměly být vráceny.

68. Na podporu svého kasačního opravného prostředku předkládá Komise dva důvody. První důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného právního posouzení při výkladu čl. 6 odst. 3 a čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000 Tribunálem. Druhý důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného právního posouzení při výkladu čl. 2 odst. 1 a čl. 17 odst. 1 nařízení č. 1150/2000, ve spojení s čl. 217 odst. 1 celního kodexu a s článkem 325 SFEU.

69. V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku je v podstatě zpochybňován závěr Tribunálu, podle kterého se členský stát může dovolávat čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000 i v případě, že zápis na účet B podle čl. 6 odst. 3 písm. b) tohoto nařízení provedl pozdě. V rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku je zpochybňován závěr Tribunálu, že Česká republika provedla zápis včas, neboť byla oprávněna vyčkat na zprávu z mise OLAF.

70. Česká republika, podporovaná belgickou, nizozemskou a polskou vládou, tvrdí, že kasační opravný prostředek podaný Komisí by měl být odmítnut jako nepřípustný a v každém případě zamítnut jako neopodstatněný.

[23] – V rozsudku ze dne 16. prosince 2008, Masdar (UK) v. Komise (C-47/07 P, EU:C:2008:726, body 44 až 50), Soudní dvůr poprvé uznal, že žaloba na vydání bezdůvodného obohacení Evropské unie je k dispozici za účelem zajištění účinné soudní ochrany. V rozsudku ze dne 9. července 2020, Česká republika v. Komise (C-575/18 P, EU:C:2020:530, zejména body 81 až 84), Soudní dvůr konstatoval, že tuto žalobu lze použít v takové situaci, jako je situace v projednávané věci. Viz Bačić Selanec, N., „A (more) complete system of remedies: Effective judicial protection of EU Member States in *Czech Republic v. Commission*“, *Common Market Law Review*, sv. 49, č. 1, 2022, s. 171. Obecně viz též Nowak, J., „On the incompleteness of the system of remedies established by the EU Treaties and how to proceed“, EU *Law Live weekend edition*, č. 21, 2020.

[24] – Rozsudek ze dne 9. července 2020, Česká republika v. Komise (C-575/18 P, EU:C:2020:530, body 82 a 83).

71. Nejprve vysvětlím, proč se domnívám, že argumenty předložené Českou republikou ohledně přípustnosti kasačního opravného prostředku musí být odmítnuty (A). Poté vysvětlím, proč se domnívám, že první (B) a druhý (C) důvod kasačního opravného prostředku jsou opodstatněné.

A. K přípustnosti

72. Česká republika tvrdí, že oba důvody kasačního opravného prostředku jsou nepřípustné, jelikož nesplňují procesní požadavky, jak jsou vykládány v judikatuře Soudního dvora týkající se jasnosti a přesnosti kasačního opravného prostředku a zpochybňovaných bodů napadeného rozsudku [25]. Tento členský stát rovněž tvrdí, že některé argumenty Komise jsou nové a nebyly zkoumány v řízení před Tribunálem [26]. Konkrétně, jak zdůraznila Česká republika na jednání, Komise změnila svůj názor a předložila nové argumenty založené na společném protokolu, které nevznesla před Tribunálem.

73. Podle mého názoru je třeba argumenty České republiky odmítnout.

74. Zaprvé na rozdíl od toho, co tvrdí tento členský stát, oba důvody kasačního opravného prostředku přesně označují zpochybňované body napadeného rozsudku a uvádějí důvody, proč jsou tyto body podle Komise stiženy nesprávným právním posouzením, což Soudnímu dvoru umožňuje vykonat jeho pravomoc přezkumu legality.

75. Zadruhé na rozdíl od toho, co tvrdí Česká republika, Komise v kasačním opravném prostředku nevznesla žádné nové důvody. V tomto ohledu z bodů 94, 95 a 104 napadeného rozsudku, jakož i z písemných vyjádření Komise a České republiky předložených v řízení před Tribunálem [27] vyplývá, že Komise při tvrzení před Tribunálem, že Česká republika měla k dispozici dostatečné informace k tomu, aby nejpozději po návratu z mise stanovila celní dluh, vycházela ze společného protokolu. V rozsahu, v němž se Komise svými argumenty v kasačním opravném prostředku snaží prokázat, že Tribunál nesprávně rozhodl, že Česká republika mohla se stanovením částek vyčkat až do předání zprávy z mise OLAF, tyto argumenty jsou rozšířením žalobního důvodu vzneseného před Tribunálem, a nikoli novým důvodem vzneseným poprvé v kasačním opravném prostředku.

76. Mám tedy za to, že kasační opravný prostředek je přípustný.

B. K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

77. V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku Komise Tribunálu vytýká, že se v bodech 85 až 93 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení při výkladu čl. 6 odst. 3 a čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000.

[25] – V tomto ohledu viz například rozsudky ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB (C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 35), a ze dne 8. listopadu 2022, Fiat Chrysler Finance Europe v. Komise (C-885/19 P a C-898/19 P, EU:C:2022:859, bod 52).

[26] – K judikatuře potvrzující, že Soudní dvůr nemůže zkoumat nové důvody ve fázi kasačního opravného prostředku, viz například rozsudky ze dne 30. ledna 2019, Belgie v. Komise (C-587/17 P, EU:C:2019:75, body 39 a 40), a ze dne 9. prosince 2020, Groupe Canal + v. Komise (C-132/19 P, EU:C:2020:1007, bod 28).

[27] – V tomto ohledu odkazuji na žalobní odpověď Komise (body 70 až 72), repliku České republiky (body 50 a 52), dupliku Komise (body 36, 37, 40 a 44), vyjádření Komise ke spisu Belgie jakožto vedlejšího účastníka (bod 19), vyjádření Komise ke spisu Polské republiky jakožto vedlejšího účastníka (body 7, 10 a 16) a vyjádření České republiky ke spisu Belgie jakožto vedlejšího účastníka (bod 18).

78. Jádrem argumentu Komise je, že Tribunál nesprávně shledal, že se členský stát může dovolávat čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000 i v případě, že zápis na účet B podle čl. 6 odst. 3 tohoto nařízení provedl pozdě.

79. Česká republika, podporovaná belgickou, nizozemskou a polskou vládou, tvrdí, že výklad Komise týkající se vztahu mezi čl. 6 odst. 3 písm. b) a čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000 nemá oporu ve znění a účelu těchto ustanovení. Podle těchto členských států nemůže mít opožděný zápis na účet B automaticky za následek vyloučení členského státu z použití čl. 17 odst. 2. To by bylo v rozporu se záměrem unijního normotvůrce, na němž stojí toto ustanovení.

80. Podle mého názoru závisí výklad vztahu mezi čl. 6 odst. 3 písm. b) a čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000 na určení, kdy je zaúčtování nároku považováno za opožděné. Pokud je zaúčtování opožděné, protože jej členský stát neučinil dříve z důvodu nesplnění svých povinností, není důvod umožnit tomuto členskému státu, aby se dovolával čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000. Podle posledně uvedeného ustanovení může být členský stát zproštěn povinnosti poukázat částky do rozpočtu Unie pouze v případě, že dluh nemůže být vybrán z důvodů, které nemohou být přičítány tomuto členskému státu [28].

81. Nejprve se budu zabývat otázkou, kdy je třeba mít za to, že členský stát zaúčtoval nárok opožděně, a tedy porušil čl. 6 odst. 3 nařízení č. 1150/2000. Poté se budu zabývat vztahem mezi čl. 6 odst. 3 a čl. 17 odst. 2 tohoto nařízení a posoudím, zda opožděné zaúčtování brání tomu, aby se členský stát dovolával čl. 17 odst. 2 za účelem zproštění svých povinností.

1. Kdy členský stát zaúčtuje nároky opožděně?

82. Podle Komise je zaúčtování opožděné, pokud bylo provedeno po lhůtě počítané od okamžiku, kdy členský stát *měl* nárok *stanovit*. Naproti tomu podle České republiky a členských států, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, může lhůta pro zaúčtování nároku začít běžet až od okamžiku, kdy členský stát nárok *skutečně stanovil*.

83. Na úvod podotýkám, že ze znění nařízení č. 1150/2000 a z judikatury Soudního dvora je zřejmé, že stanovení a zaúčtování nároků spolu úzce souvisí [29].

84. Ze znění čl. 6 odst. 3 písm. a) nařízení č. 1150/2000 vyplývá, že se nároky zaúčtují na příslušný účet nejpozději v první pracovní den po 19. dni druhého měsíce následujícího po *měsíci, v němž byl nárok stanoven*. Lhůta pro zaúčtování nároku tedy začíná běžet od okamžiku, kdy je nárok stanoven.

85. Pokud v tomto období členský stát vybere cla nebo na ně obdrží jistotu, zapíšou se tyto nároky na účet A. Pokud se naopak členskému státu nepodaří dluh vybrat nebo jsou proti dluhu vzneseny námitky, zapíší se tyto nároky na účet B. Od okamžiku zapsání nároku na účet B je členský stát podle čl. 17 odst. 1 nařízení č. 1150/2000 povinen přijmout veškerá nezbytná opatření, aby se pokusil vybrat dluh a poskytl příslušnou částku Komisi.

[28] – Takový postoj podporuje judikatura, podle níž členský stát, který nestanoví nárok Unie na vlastní zdroje a neposkytne odpovídající částku Komisi, aniž by byla splněna některá z podmínek stanovených v čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000, nesplnil povinnosti vyplývající z unijního práva. Viz například rozsudky ze dne 15. listopadu 2005, Komise v. Dánsko (C-392/02, EU:C:2005:683, bod 68), a ze dne 9. července 2020, Česká republika v. Komise (C-575/18 P, EU:C:2020:530, bod 67).

[29] – Podle judikatury platí, že povinnosti stanovit vlastní zdroje Unie, tyto zdroje připsat na účet Komise v předepsaných lhůtách a zaplatit úroky z prodlení jsou „vzájemně neoddělitelné“. Viz například rozsudky ze dne 21. září 1989, Komise v. Řecko (68/88, EU:C:1989:339, bod 17), a ze dne 8. března 2022, Komise v. Spojené království (Boj proti podvodům s podhodnocováním) (C-213/19, EU:C:2022:167, bod 399).

86. Lhůta pro zapsání nároků buď na účet A, nebo na účet B je stejná a začíná běžet *od* měsíce, *v němž byl nárok stanoven*. Tato lhůta tedy závisí na článku 2 nařízení č. 1150/2000, který stanoví okamžik, kdy je třeba nároky stanovit.

87. Připomínám, že čl. 2 odst. 1 nařízení č. 1150/2000 uvádí, že se nároky na vlastní zdroje stanoví, „jakmile jsou splněny podmínky stanovené celními předpisy, které se týkají zaúčtování částky nároku a vyrozumění dlužníka“. Článek 217 odst. 1 celního kodexu, ve znění použitelném v rozhodné době, pak stanoví, že „[c]elní orgány vypočtou“ výši cla, *„jakmile mají potřebné údaje“* [30].

88. Podle judikatury se tedy nárok stanoví, jakmile *jsou* celní orgány členského státu *schopny* zaprvé *vypočítat částku* cla odpovídající celnímu dluhu a zadruhé *určit dlužníka* [31].

89. Z výše uvedeného vyplývá, že členský stát provedl zápis na příslušný účet (A nebo B) opožděně, a porušil tak čl. 6 odst. 3 nařízení č. 1150/2000, pokud nárok stanovil opožděně. Členský stát pak stanovil nárok opožděně, pokud měl k dispozici dostatečné informace (k výpočtu částky a identifikaci dlužníka), ale nárok nestanovil.

90. Znění a systematika nařízení č. 1150/2000 proto naznačují, že správný výklad je výklad navrhovaný Komisí, a sice že členský stát zaúčtoval nároky opožděně, pokud nedodržel lhůtu počítanou od okamžiku, kdy měl tyto nároky stanovit, a nikoli od okamžiku, kdy je skutečně stanovil.

91. Polská vláda tvrdí, že takový přístup umožňuje svévolné rozhodování. Podle tohoto členského státu by hypotetické datum, ke kterému měly vnitrostátní orgány stanovit celní dluh, nebylo možné v praxi dodržet.

92. Nesouhlasím s polskou vládou, že rozhodnutí, kdy měl členský stát nárok stanovit, je svévolné. Je založeno na zjištění, zda orgány členského státu měly k dispozici dostatečné informace (o částce a dlužníkovi) v okamžiku, kdy se tvrdí, že členský stát měl nárok stanovit. Pokud členský stát neměl ani nemohl mít k dispozici dostatečné informace, pak mu nevzniká povinnost nárok stanovit, neboť tato povinnost vzniká až v okamžiku, kdy členský stát má k dispozici dostatečné informace.

93. Pokud však lze prokázat, že členský stát měl nebo mohl mít, kdyby jednal proaktivně, všechny potřebné informace, ale nejednal, dochází k prodlení se stanovením, a tedy i zaúčtováním nároku. Jestliže členský stát zůstal při získávání potřebných informací pasivní, nemůže tvrdit, že nemohl stanovit nárok dříve.

94. Takový výklad je v souladu s nutností striktního výkladu povinností členských států týkajících se stanovení a zaúčtování nároků Unie na vlastní zdroje z důvodu zranitelnosti systému vlastních zdrojů Unie, který je zcela závislý na proaktivní spolupráci členských států [32].

[30] – Kurzivou zvýraznila autorka stanoviska. Viz bod 16 tohoto stanoviska a připojená poznámka pod čarou.

[31] – Viz například rozsudky ze dne 15. listopadu 2005, Komise v. Dánsko (C-392/02, EU:C:2005:683, body 58 až 61 a 68), a ze dne 1. července 2010, Komise v. Německo (C-442/08, EU:C:2010:390, bod 76).

[32] – V tomto ohledu viz stanovisko generálního advokáta L. A. Geelhoeda ve věci Komise v. Dánsko (C-392/02, EU:C:2005:142, bod 58). Viz rovněž stanovisko generálního advokáta M. Darmona ve věci Komise v. Itálie (54/87, nezveřejněné, EU:C:1988:537, bod 4), a stanovisko generálního advokáta D. Ruiz-Jarabo Colomera ve věci Komise v. Finsko (C-284/05, C-294/05, C-372/05, C-387/05, C-409/05, C-461/05 a C-239/06, EU:C:2009:67, bod 94).

95. Výklad, podle něhož musí být lhůta členského státu pro zaúčtování nároků na vlastní zdroje počítána od okamžiku, kdy měly být nároky stanoveny, a nikoli od okamžiku, kdy byly tyto nároky skutečně stanoveny, je rovněž podpořen ranou judikaturou [33]. V tomto ohledu Soudní dvůr rozhodl, že i když chyba, které se dopustily celní orgány členského státu, má za následek, že dlužník nemusí dotčené clo uhradit, nemá to vliv na povinnost tohoto členského státu zaplatit clo, které *mělo být stanoveno* v rámci poskytnutí vlastních zdrojů [34]. Kromě toho Soudní dvůr nedávno v rozsudku Komise v. Spojené království [35] konstatoval, že Spojené království nezohlednilo veškerá splatná cla, a tudíž ani nestanovilo, ani neposkytlo Komisi veškeré vlastní zdroje týkající se těchto dovozů v době, kdy *měly být stanoveny* a poskytnuty [36].

96. Pokud jde tedy o otázku, kdy členský stát zaúčtuje nároky opožděně, navrhuji Soudnímu dvoru, aby přijal výklad předložený Komisí, podle kterého lhůta pro zaúčtování nároku začíná běžet od okamžiku, kdy členský stát měl nárok stanovit, a nikoli od okamžiku, kdy jej skutečně stanovil.

2. Může se členský stát dovolávat čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000, jestliže nárok zaúčtoval opožděně?

97. Komise se na podporu svého tvrzení, že se členský stát nemůže dovolávat čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000, jestliže stanovil a zaúčtoval nárok opožděně, dovolává rozsudku ve věci Komise v. Itálie [37]. Komise má za to, že z tohoto rozsudku vyplývá, že se čl. 17 odst. 2 použije pouze v případě, že celý postup při celním řízení proběhl v souladu s unijním právem, a byly tedy dodrženy lhůty pro stanovení cla a jeho zaúčtování na účet B.

98. Česká republika, podporovaná belgickou, nizozemskou a polskou vládou, tvrdí, že výše rozsudek Komise v. Itálie není v projednávané věci použitelný, neboť vycházel z odlišných okolností.

99. Přikláním se k názoru těchto členských států, že závěr zastávaný Komisí nevyplývá přímo z rozsudku Komise v. Itálie.

100. Uvedený rozsudek vycházel ze situace, kdy italské celní orgány vydaly povolení v rozporu s unijními celními předpisy, což vedlo ke zpronevěře vlastních zdrojů ve výši více než 22 milionů eur. Itálie zapsala tuto částku na účet B podle čl. 6 odst. 3 písm. b) nařízení č. 1150/2000 a poté se snažila dovolávat čl. 17 odst. 2 tohoto nařízení z důvodu, že jí toto porušení nebylo možné přičítat [38].

[33] – Viz například rozsudek ze dne 10. ledna 1980, Komise v. Itálie (267/78, EU:C:1980:6, bod 15). Pro přehled judikatury k této problematice viz stanovisko generálního advokáta L. A. Geelhoeda ve věci Komise v. Dánsko (C-392/02, EU:C:2005:142, zejména body 53 až 59).

[34] – Viz například rozsudky ze dne 15. listopadu 2005, Komise v. Dánsko (C-392/02, EU:C:2005:683, bod 63); ze dne 19. března 2009, Komise v. Itálie (C-275/07, EU:C:2009:169, bod 100); ze dne 17. března 2011, Komise v. Portugalsko (C-23/10, nezveřejněný, EU:C:2011:160, bod 60), a ze dne 3. dubna 2014, Komise v. Spojené království (C-60/13, nezveřejněný, EU:C:2014:219, bod 45).

[35] – Viz rozsudek ze dne 8. března 2022, Komise v. Spojené království (Boj proti podvodům s podhodnocováním) (C-213/19, EU:C:2022:167, bod 347).

[36] – Generální advokát L. A. Geelhoed ve stanovisku ve věci Komise v. Dánsko (C-392/02, EU:C:2005:142, bod 56) rovněž poznamenal, že určení dne, kdy nároky byly skutečně stanoveny, namísto dne, kdy měly být stanoveny, by bylo zcela neslučitelné se systémem vlastních zdrojů Unie.

[37] – Rozsudek ze dne 8. července 2010 (C-334/08, EU:C:2010:414; dále jen „rozsudek Komise v. Itálie“).

[38] – Viz rozsudek Komise v. Itálie, body 13 až 19.

101. Soudní dvůr rozhodl, že Itálie nesplnila své povinnosti tím, že neposkytla Komisi sporné částky. Konkrétně v bodě 65 rozsudku ve věci Komise v. Itálie Soudní dvůr rozhodl, že možnost členských států být osvobozeny od povinnosti poskytnout stanovené nároky vyžaduje nejen dodržení podmínek uvedených v čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000, ale rovněž to, aby byly uvedené nároky řádně zapsány na účet B. Jak Soudní dvůr vysvětlil v bodě 68 uvedeného rozsudku, zápis na účet B odráží výjimečnou situaci. Soudní dvůr proto v bodě 69 uvedeného rozsudku konstatoval, že „[a]by bylo možné mít prospěch z takové výjimečné situace, je […] nezbytné, aby členské státy uskutečnily zapsání stanovených nároků na účet B *v souladu s právem Unie*“ [39].

102. Na tomto základě Soudní dvůr shledal, že pokud by jednání vnitrostátních orgánů bylo v souladu s unijním právem, byly by nároky stanoveny a připsány na účet A. Itálie se proto nemohla dovolávat splnění podmínek pro zapsání na účet B, protože tím, že nestanovila nároky, sama vytvořila podmínky použití čl. 6 odst. 3 písm. b) nařízení č. 1150/2000. Vzhledem k tomu, že italské orgány neoprávněně zapsaly nároky k vlastním zdrojům na účet B, nebyla na ně použitelná ustanovení čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000 [40].

103. Podle mého názoru se tedy ve věci Komise v. Itálie jednalo o situaci, kdy bylo shledáno, že se čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000 nepoužije, protože nároky byly nesprávně zapsány na účet B, když měly být zapsány na účet A, a nikoli proto, že nároky byly na účet B zaúčtovány opožděně [41].

104. V projednávané věci není jisté, že by Česká republika mohla zapsat nároky na účet A, kdyby je stanovila dříve. Je velmi pravděpodobné, že by přesto musela zapsat nároky na účet B. Nicméně to, co činí jeho zápis na účet B opožděným, je skutečnost, že tento členský stát zůstal pasivní v době, kdy bylo možné získat informace potřebné pro stanovení nároků.

105. Ve věci Komise v. Itálie se Soudní dvůr nezabýval výslovně tím, zda se slova „v souladu s právem Unie“ v bodě 69 tohoto rozsudku týkají situace, kdy je nárok správně zapsán na účet B, ale k samotnému zápisu mohlo dojít dříve. Tento rozsudek tedy sám o sobě nevede k závěru, že opožděný zápis automaticky brání členskému státu dovolávat se čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000.

106. Smysl uvedeného rozsudku Komise v. Itálie nicméně naznačuje, že správný výklad vztahu mezi čl. 6 odst. 3 a čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000 je, že se členský stát nemůže dovolávat čl. 17 odst. 2, jestliže stanovil a zaúčtoval nárok opožděně.

107. Česká republika tvrdí, že takový výklad čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000 by byl v rozporu se záměrem unijního normotvůrce, kterým je zprostit povinnosti členský stát, který nemožnost vybrání cla nezpůsobil ani mu nemohl zabránit.

[39] – Kurzivou zvýraznila autorka stanoviska.

[40] – Viz rozsudek Komise v. Itálie, body 70 až 73. Viz rovněž stanovisko generální advokátky J. Kokott ve věci Komise v. Itálie (C-334/08, EU:C:2010:187, body 68 až 78, zejména bod 76). („Zapsání na účet B totiž nepřichází do úvahy tehdy, když podmínky pro zanesení na účet B vytvořil samotný členský stát. To odpovídá právní myšlence, že nikdo nemůže mít prospěch z jednání v rozporu s dobrou vírou.“)

[41] – V tomto ohledu viz rovněž rozsudek ze dne 3. dubna 2014, Komise v. Spojené království (C-60/13, nezveřejněný, EU:C:2014:219, zejména body 51 až 54), v němž Soudní dvůr odkázal na body 61 a 65 rozsudku Komise v. Itálie, když konstatoval, že se Spojené království nemohlo dovolávat zproštění povinnosti podle čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000 v situaci, kdy vůbec nezapsalo nároky na účet B.

108. Podle mého názoru vychází záměr čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000 ze skutečnosti, že cla jsou přímým zdrojem rozpočtu Unie, který platí dovozci, a nikoli členské státy. Členské státy jsou pouze prostředníky při výběru těchto příjmů. Kdyby tedy nemožnost vybrat dluh byla přičitatelná dovozci, a nikoli členskému státu dovozu, musel by rozpočet Unie tuto ztrátu akceptovat.

109. Naopak čl. 17 odst. 2 se netýká situace, kdy nemožnost vybrání dluhu *je* přičitatelná členskému státu, a to i z důvodu jeho nedostatečné proaktivní angažovanosti za účelem včasného stanovení a vybrání dluhu.

110. Jak již bylo vysvětleno, opožděné stanovení a zaúčtování je přičitatelné členskému státu. Opožděné stanovení znamená právě to, že členský stát nárok nestanovil, i když mohl. Členský stát nemůže tvrdit, že nemohl stanovit nárok dříve, pokud zůstal pasivní při získávání potřebných informací.

111. Proto výklad, podle něhož se členský stát nemůže dovolávat čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000, jestliže nárok stanovil a zaúčtoval opožděně, není v rozporu se záměrem unijního normotvůrce, jak jej chápe Česká republika.

112. Jak Soudní dvůr rozhodl, zproštění povinností, jak je stanoveno v čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000, je výjimečné svou povahou a členský stát se ho může dovolávat pouze z důvodu, který mu nelze přičítat[42]. Takto striktní výklad čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000 je odůvodněn nutností přimět členské státy k proaktivnímu stanovování a vybírání vlastních zdrojů Unie, jelikož tyto příjmy jsou zcela závislé na spolupráci členských států (viz rovněž bod 94 tohoto stanoviska).

113. Komise dále tvrdí, že kdyby byl členský stát oprávněn dovolávat se čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000 i v případě, že mu lze nestanovení nároku přičítat, mělo by to škodlivé důsledky pro finanční zájmy Evropské unie.

114. Česká republika a členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, tvrdí, že žádné takové škodlivé důsledky nemohou nastat; pokud by bylo nevybrání celního dluhu způsobeno pozdním stanovením nároku orgány členského státu, pak by nebyly splněny podmínky čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000. Rozpočet Unie by tak neutrpěl ztrátu.

115. Tento argument předložený uvedenými členskými státy vede k závěru, že skutečnost, zda se členský stát může, či nemůže dovolávat čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000 v případě, že stanovil a zaúčtoval nároky opožděně, nemá žádný význam, neboť v takové situaci by členský stát nemohl být zproštěn své povinnosti poskytnout příslušnou částku Komisi. Nabízí se tedy otázka, proč by měl být členský stát, který stanovil nárok později, než měl, vůbec oprávněn dovolávat se čl. 17 odst. 2, pokud je již předem známo, že podmínky stanovené tímto ustanovením nejsou splněny.

116. Domnívám se, že kdyby byl přijat výklad, podle něhož by se členský stát mohl dovolávat čl. 17 odst. 2 i v případě prodlení, mohlo by to poškodit účinnost systému vlastních zdrojů Unie, neboť by to umožnilo výjimky z povinnosti členských států stanovit a zaúčtovat nároky včas.

[42] – Viz rozsudek ze dne 8. března 2022, Komise v. Spojené království (Boj proti podvodům s podhodnocováním) (C-213/19, EU:C:2022:167, bod 381).

117. Jako další argument proti výkladu navrhovanému Komisí belgická a nizozemská vláda zdůrazňují, že následné změny unijní právní úpravy prostřednictvím čl. 13 odst. 2 nařízení č. 609/2014, který nahradil čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000[43], podporují stanovisko, že opožděné zaúčtování nemůže automaticky bránit členskému státu, aby se tohoto zproštění povinnosti dovolával.

118. Ani tento argument mě nepřesvědčuje.

119. Článek 13 odst. 2 nařízení č. 609/2014 zavedl další situaci, kdy může být členský stát zproštěn svých povinností týkajících se vlastních zdrojů. V relevantní části stanoví:

„Členské státy jsou rovněž zproštěny povinnosti poskytnout Komisi částky odpovídající *nárokům stanoveným podle článku 2*, pokud prokáží, že chyba, jíž se členský stát *po stanovení nároku* dopustil, jako například chyba vedoucí k opožděnému připsání na zvláštní účty, neměla na nemožnost vybrat částku odpovídající nárokům podle článku 2 žádný vliv“[44].

120. Jak vyplývá z jeho znění, toto ustanovení se týká administrativních chyb, k nimž došlo *po* správném stanovení nároků. Toto ustanovení se tedy patrně týká jiné situace, než je situace v projednávané věci, v níž se jedná o včasné stanovení.

121. Tento argument proto nevyvrací závěr, že se členský stát, který stanovil a zaúčtoval nároky opožděně, nemůže dovolávat čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000.

122. Na základě výše uvedených úvah se proto domnívám, že první důvod kasačního opravného prostředku je opodstatněný.

C. K druhému důvodu kasačního opravného prostředku

123. V rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku Komise Tribunálu vytýká, že se v bodech 94 až 126 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení při výkladu čl. 2 odst. 1 a čl. 17 odst. 1 nařízení č. 1150/2000, ve spojení s čl. 217 odst. 1 celního kodexu a s článkem 325 SFEU, když dospěl k závěru, že Česká republika byla oprávněna vyčkat na zprávu z mise OLAF před tím, než podnikla kroky ke stanovení a zaúčtování dotčených nároků.

124. Podle Komise byly důkazy přiložené ke společnému protokolu dostatečné k tomu, aby Česká republika mohla stanovit celní dluh nejpozději po návratu z mise. Vzhledem k tomu, že nebylo po návratu z mise u OLAF požádáno o důkazy, celní dluh byl stanoven opožděně a částky odpovídající tomuto dluhu byly opožděně zapsány na účet B.

125. Česká republika, podporovaná belgickou, nizozemskou a polskou vládou, tvrdí, že mohla důvodně očekávat, že OLAF splní svůj závazek v souladu se zásadou loajální spolupráce obsaženou v čl. 4 odst. 3 SEU, a nelze jí klást za vinu prodlení na straně OLAF. Podle tohoto členského státu OLAF věděl, že Česká republika čeká na posouzení a předání důkazů shromážděných během mise ze strany OLAF. České republice tedy nelze vytýkat, že si tyto důkazy nevyžádala dříve.

[43] – Viz poznámka pod čarou 15 tohoto stanoviska.

[44] – Kurzivou zvýraznila autorka stanoviska.

126. Podle mého názoru se Tribunál dopustil nesprávného výkladu použitelného práva, když dospěl k závěru, že Česká republika mohla za okolností projednávané věci vyčkat na zprávu z mise OLAF, aby stanovila unijní nároky na vlastní zdroje.

127. Jak uvedla Komise, čl. 2 odst. 1 a čl. 17 odst. 1 nařízení č. 1150/2000 ve spojení s čl. 217 odst. 1 celního kodexu *ukládají členským státům*, aby co nejdříve přijaly veškerá opatření nezbytná ke stanovení nároku Unie na vlastní zdroje.

128. Podle čl. 325 odst. 1 SFEU, o který se Komise rovněž opírá, *přísluší členským státům* přijmout opatření nezbytná k zajištění účinného výběru cel v plném rozsahu, a tedy i odpovídajících částek vlastních zdrojů [45].

129. Z těchto ustanovení vyplývá, že povinnost stanovit nároky mají členské státy.

130. Judikatura Soudního dvora takové stanovisko potvrzuje. Soudní dvůr například rozhodl, že „za současného stavu unijního práva je správa systému vlastních zdrojů Unie *svěřena členským státům a spadá pouze do jejich pravomoci*“ [46].

131. Je pravda, že zásada loajální spolupráce zavazuje členské státy a OLAF ke vzájemné spolupráci [47].

132. Skutečnost, že podle příslušných unijních právních předpisů [48] musí OLAF informovat členské státy (a Evropský parlament) a vypracovávat zprávy a že tyto zprávy představují v členských státech přípustné důkazy, však nic nemění na odpovědnosti, kterou mají členské státy v systému vlastních zdrojů Unie.

133. Skutečnost, že OLAF nezaslal České republice potřebné informace, jak se zavázal, tedy nemůže omluvit, že tento členský stát nezaujal proaktivní postoj a nevyžádal si tyto informace od OLAF.

134. Unijní právní předpisy týkající se OLAF toto stanovisko podporují.

[45] – Viz například rozsudky ze dne 5. června 2018, Kolev a další (C-612/15, EU:C:2018:392, body 51 a 52), a ze dne 8. března 2022, Komise v. Spojené království (Boj proti podvodům s podhodnocováním) (C-213/19, EU:C:2022:167, body 346 a 359).

[46] – Rozsudek ze dne 8. března 2022, Komise v. Spojené království (Boj proti podvodům s podhodnocováním) (C-213/19, EU:C:2022:167, bod 345). Kurzivou zvýraznila autorka stanoviska.

[47] – Podle judikatury je čl. 17 odst. 1 nařízení č. 1150/2000 zvláštním výrazem požadavků loajální spolupráce vyplývajících z čl. 4 odst. 3 SEU. Viz rozsudky ze dne 5. října 2006, Komise v. Německo (C-105/02, EU:C:2006:637, bod 87), a ze dne 5. října 2006, Komise v. Belgie (C-377/03, EU:C:2006:638, bod 93). Totéž platí pro čl. 325 odst. 3 SFEU, který vyzývá členské státy, aby „koordin[ovaly] svou činnost zaměřenou na ochranu finančních zájmů Unie proti podvodům“ a „organiz[ovaly] společně s Komisí úzkou a pravidelnou spolupráci mezi příslušnými orgány“. Viz rozsudek ze dne 8. března 2022, Komise v. Spojené království (Boj proti podvodům s podhodnocováním) (C-213/19, EU:C:2022:167, bod 261).

[48] – V tomto ohledu viz články 20 a 21 nařízení Rady (ES) č. 515/97 ze dne 13. března 1997 o vzájemné pomoci mezi správními orgány členských států a jejich spolupráci s Komisí k zajištění řádného používání celních a zemědělských předpisů (Úř. věst. 1997, L 82, s. 1; Zvl. vyd. 02/08, s. 217), článek 9 a body 13 a 16 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 ze dne 25. května 1999 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) (Úř. věst. 1999, L 136, s. 1; Zvl. vyd. 01/03, s. 91). Posledně uvedené nařízení bylo následně zrušeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 883/2013 ze dne 11. září 2013 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) (Úř. věst. 2013, L 248, s. 1).

135. Nařízení č. 1073/1999 stanoví, že „[…] [by] současné[…] rozdělení a vyvážení odpovědností mezi úrovní členských států a úrovní [Unie] [měly zůstat zachovány]“ a že toto nařízení „žádným způsobem nesnižuje pravomoci a odpovědnost členských států v přijímání opatření k boji proti podvodům poškozujícím finanční zájmy [Unie]“ [49].

136. Navíc podle čl. 10 odst. 1 nařízení č. 1073/1999 OLAF „může […] *kdykoli* předat příslušným orgánům dotčených členských států informace získané při vnějších vyšetřováních“ [50].

137. Stejně tak čl. 21 odst. 3 nařízení č. 515/97 uvádí, že informace získané v průběhu misí předává OLAF vnitrostátním orgánům, „pokud o ně požádají“.

138. Všechny výše uvedené skutečnosti svědčí ve prospěch výkladu, podle něhož členský stát nelze omluvit za prodlení z důvodu, že pasivně vyčkával, až OLAF informace zašle.

139. Toto stanovisko potvrzuje judikatura. Ve věci Komise v. Spojené království [51], týkající se celních podvodů v oblasti textilních výrobků a obuvi z Číny, rozhodl Soudní dvůr, že Spojené království nesplnilo mimo jiné své povinnosti poskytnout TVZ Komisi vyplývající z unijního práva v oblasti vlastních zdrojů. Uvedl, že jelikož uplatňování unijního celního práva je ve výlučné pravomoci členských států, bylo Spojené království povinno uplatňovat vhodná opatření za účelem správného stanovení těchto hodnot, a nemohlo tedy těžit ze své vlastní nečinnosti k odůvodnění toho, že neposkytlo Komisi vlastní zdroje. Informace poskytnuté ze strany OLAF mohly být použity nanejvýš jako doplňkový nástroj, avšak nenahradily informace, které musí členské státy získat [52].

140. To mě vede k závěru, že za specifických okolností projednávané věci nelze Českou republiku omluvit za to, že opožděně stanovila a zaúčtovala nároky na vlastní zdroje tím, že vyčkala na zprávu z mise OLAF a teprve poté přijala nezbytná opatření ke stanovení cel, které dluží společnost Baide.

141. Je třeba připomenout, že podle sledu událostí uvedeného v bodech 26 až 44 tohoto stanoviska:

– Česká republika přijala rizikový profil v roce 2006, takže si byla vědoma podezření na obcházení antidumpingových cel Unie.

– Mise z listopadu 2007 potvrdila existenci celního podvodu a, jak vyplývá ze společného protokolu, během této mise byly české orgány seznámeny s dokumenty, které dokládaly, že společnost Baide se vyhnula antidumpingovému clu Unie u četných dovozů kapesních zapalovačů.

[49] – Body 3 a 21 odůvodnění nařízení č. 1073/1999. Obdobná formulace se objevuje v bodech 2 a 49 odůvodnění nařízení č. 883/2013. Viz rovněž bod 2 odůvodnění rozhodnutí 1999/352, v němž se opakuje, že „by současné rozdělení a vyváženost pravomocí na vnitrostátní úrovni a na úrovni [Unie] měly zůstat zachovány“.

[50] – Kurzivou zvýraznila autorka stanoviska. Viz rovněž bod 15 odůvodnění nařízení č. 1073/1999. Obdobná formulace se objevuje v čl. 12 odst. 1 a bodě 35 odůvodnění nařízení č. 883/2013.

[51] – Viz rozsudek ze dne 8. března 2022, Komise v. Spojené království (Boj proti podvodům s podhodnocováním) (C-213/19, EU:C:2022:167, zejména body 404 a 533).

[52] – Viz rozsudek ze dne 8. března 2022, Komise v. Spojené království (Boj proti podvodům s podhodnocováním) (C-213/19, EU:C:2022:167, zejména body 374, 377, 378 a 392 až 394). Viz rovněž bod 322 uvedeného rozsudku, v němž Soudní dvůr rozhodl, že „cílem celních kontrol na úrovni Unie je sice podpora členských států, ale nemohou nahrazovat kontroly a účinnou ochranu finančních zájmů Unie, která je jejich odpovědností“.

– Česká republika vyčkávala na zprávu z mise OLAF, kterou obdržela v červenci 2008, a na její české jazykové znění, které obdržela v srpnu 2008. Jak Česká republika potvrdila na jednání, nekomunikovala s OLAF, aby se pokusila získat dokumenty dříve. Česká republika neučinila nic, neboť se OLAF zavázal, že informace budou zaslány.

– Česká republika začala jednat až v srpnu 2008, tedy přibližně devět měsíců po misi v listopadu 2007.

– Česká republika stanovila a zapsala nároky Unie na vlastní zdroje až od září 2008, tedy téměř deset měsíců po misi v listopadu 2007.

142. Za těchto okolností neshledávám objektivně dostatečné důvody k tomu, aby členský stát vyčkával přinejmenším devět měsíců poté, co má potvrzeno, že došlo k podvodu.

143. Česká republika tedy skutečně stanovila a zaúčtovala nároky Unie na vlastní zdroje opožděně již z toho důvodu, že pasivně vyčkávala, až OLAF informace poskytne.

144. To neomlouvá OLAF, že informace, k jejichž předání se zavázal, nepředal. Lze souhlasit s argumenty belgické vlády, že útvary Komise, jako je OLAF, by neměly být při výkonu funkcí laxní.

145. Porušení povinností ze strany OLAF však nezbavuje členský stát jeho vlastní povinnosti učinit vše, co je nezbytné ke včasnému stanovení a zaúčtování nároků Unie na vlastní zdroje.

146. Na rozdíl od toho, co tvrdí Česká republika, jsou závazky přijaté OLAF irelevantní, neboť nenahrazují odpovědnost členských států vynaložit veškeré úsilí.

147. Na základě výše uvedených úvah se proto domnívám, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je opodstatněný.

IV. Důsledky

148. První a druhý důvod kasačního opravného prostředku jsou podle mého názoru opodstatněné. Je proto třeba zrušit bod 1 výroku napadeného rozsudku.

149. V souladu s čl. 61 prvním pododstavcem druhou větou statutu Soudního dvora Evropské unie může Soudní dvůr v případě, že zruší rozhodnutí Tribunálu, vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje. Domnívám se, že v projednávané věci tomu tak je.

150. Z mé analýzy prvního důvodu kasačního opravného prostředku vyplývá, že se členský stát nemůže dovolávat čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000, pokud nároky stanoví a zaúčtuje opožděně. Z mé analýzy druhého důvodu kasačního opravného prostředku rovněž vyplývá, že za specifických okolností projednávané věci Česká republika stanovila a zaúčtovala dotčené nároky opožděně. Česká republika se proto nemůže dovolávat čl. 17 odst. 2 nařízení č. 1150/2000, aby byla zproštěna své povinnosti poskytnout sporné částky Komisi, a byla povinna poukázat je na účet Komise. Existoval tedy platný právní důvod pro platbu a v projednávané věci nedošlo k bezdůvodnému obohacení Evropské unie. Navrhuji tedy, aby Soudní dvůr žalobu na vydání bezdůvodného obohacení Evropské unie podanou Českou republikou u Tribunálu zamítl.

V. K nákladům řízení

151. Článek 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení.

152. Podle čl. 138 odst. 1 tohoto jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 téhož jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Česká republika neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí v řízení v prvním stupni a v řízení o kasačním opravném prostředku.

153. Mimoto podle čl. 140 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 tohoto jednacího řádu, nesou členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady řízení. Je tedy důvodné rozhodnout, že Belgické království a Polská republika ponesou vlastní náklady řízení vynaložené v řízení v prvním stupni a v řízení o kasačním opravném prostředku, a Nizozemské království ponese vlastní náklady v řízení o kasačním opravném prostředku.

VI. Závěry

154. S ohledem na výše uvedené navrhuji, aby Soudní dvůr:

– rozhodl, že první a druhý důvod kasačního opravného prostředku jsou opodstatněné;

– zrušil bod 1 výroku rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 11. května 2022, Česká republika v. Komise (T-151/20, EU:T:2022:281);

– zamítl žalobu na vydání bezdůvodného obohacení Evropské unie podanou Českou republikou u Tribunálu;

– uložil České republice náhradu nákladů řízení vynaložených Evropskou komisí v řízení v prvním stupni a v řízení o kasačním opravném prostředku;

– rozhodl, že Belgické království a Polská republika ponesou vlastní náklady řízení vynaložené v řízení v prvním stupni a v řízení o kasačním opravném prostředku, a Nizozemské království ponese vlastní náklady v řízení o kasačním opravném prostředku.